

UZASADNIENIE

W dniu 15 stycznia 2018 r. powód (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w restrukturyzacji wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) w W. (...) kwoty 8.616,64 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 09 listopada 2017 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że zlecił pozwanemu realizację zadania inwestycyjnego polegającego na budowie elektrociepłowni na biomasę w S., obejmującego dostawę wraz z montażem i uruchomieniem bloku energetycznego na biomasę o mocy cieplnej nie mniejszej niż 4MWt i mocy elektrycznej nie mniejszej niż 900 k W. mierzonej na zaciskach generatora i wykonanie prac związanych z budową hali kotłowej wraz z zapleczem, infrastrukturą techniczną i innych niezbędnych robót, które spełniają wymagania umowy oraz obowiązujących w Polsce przepisów prawa i stosowanych w Polsce norm technicznych i ekologicznych. Umowa przewidywała dokonanie przez pozwanego we własnym zakresie wszelkich uzgodnień dokumentacji technicznej, badań automatyki zabezpieczającej elektrociepłowni przez Urząd Dozoru Technicznego. Zgłoszenia urządzeń do objęcia dozorem technicznym przed Urzędem Dozoru Technicznego dokonał powód jako podmiot eksploatujący. Powodowa spółka działała jednak w porozumieniu z pozwanym. Zdaniem powoda to pozwany jest zobowiązany we własnym zakresie dokonać wszelkich uzgodnień dokumentacji technicznej, badań automatyki zabezpieczającej elektrociepłowni przez Urząd Dozoru Technicznego, dlatego powinien zgodnie z umową zwrócić powodce poniesione przez nią koszty wynikające z tych procedur.

W piśmie z dnia 07 grudnia 2018 r. pełnomocnik powoda poinformował, że w związku z uprawomocnieniem się postanowienia o zatwierdzeniu układu w postępowaniu sanacyjnym pełnomocnictwo udzielone przez zarządcę spółki wygasło.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 lutego 2019 r. pozwany (...) E. (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut braku jurysdykcji krajowego sądu w Polsce i wskazał, że powód nieprawidłowo interpretuje zapisy łączącej strony umowy. Pozwany zobowiązany był do dostarczenia dokumentów potrzebnych do wydania decyzji przez Urząd Dozoru Technicznego, a nie do uzyskania samej decyzji. W ocenie strony pozwanej nawet gdyby uznać, że pozwany zobowiązany był do przeprowadzenia całej procedury uzyskania decyzji o zezwoleniu na eksploatację urządzenia, w tym do ponoszenia ewentualnych kosztów związanych z tą procedurą, to działanie powoda tj. zlecenie przeprowadzenia badania urządzenia było nieuprawnione. Skoro było to obowiązkiem pozwanego, powód nie powinien był tego dokonywać na własną rękę mimo opóźnienia w tym zakresie. Nadto pozwany wskazał, że powództwo jest przedwczesne i z tego powodu powinno być oddalone, albowiem w dniu 05 września 2018 r. strony sporu przystąpiły do porozumienia ramowego, w którym rzekły się wzajemnych roszczeń pieniężnych powstałych przed podpisaniem porozumienia pod warunkiem zrealizowania wszelkich postanowień zawartych w tym porozumieniu. Ponieważ nie upłynął okres obowiązywania umów i nadal istnieje porozumienie dotyczące dokończenia budowy elektrociepłowni, powód winien wstrzymać się z jakimikolwiek działaniami prawnymi do czasu zakończenia wszelkich prac o wypełnienia lub nie porozumień.

Postanowieniem z dnia 06 września 2019 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim odmówił odrzucenia pozwu.

Wyrokiem z dnia 9 października 2019 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim uwzględnił powództwo w całości (pkt I), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5117 zł tytułem kosztów procesu (II) i nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim kwotę 6239,46 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Dla uzasadnienia powyższego rozstrzygnięcia Sąd ten przedstawił następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

„W dniu 16 lipca 2014 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S. (zamawiający) i pozwany (...) w W. (wykonawcą) zawarli umowę nr (...) (tekst ujednoczony z dnia 15 lipca 2015 r.). W § 9 umowy postanowiono, że do obowiązków wykonawcy w zakresie przedmiotu umowy należy, w szczególności:

- wykonanie robót budowlano – montażowych z własnych materiałów i urządzeń, odpowiadających wymogom wyrobów dopuszczonych do obrotu i stosowania w budownictwie, zgodnie z zatwierdzonym projektem budowlanym (technicznym technologii elektrociepłowni), zasadami sztuki budowlanej, warunkami określonymi w pozwoleniu na budowę oraz zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa,
- prowadzenie robót w sposób niezagrażający mieniu zamawiającego, bezpieczeństwu budowy, pracujących na niej osób, zgodnie z wymogami przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, przeciwpożarowych i ochrony środowiska,
- przejście terenu budowy najpóźniej w dniu rozpoczęcia robót,
- przeprowadzenia prób i rozruchu zapewniającego osiągnięcie wymaganych wartości gwarantowanych określonych, zgodnie z § 11 ust. 2 umowy, bez kosztów paliwa, energii elektrycznej, wody oraz innych niezbędnych materiałów eksploatacyjnych zużytych w trakcie prób lub rozruchu, których koszt pokrywa zamawiający,
- koordynacja prac na terenie inwestycji z wykonawcą robót budowlanych.

W § 10 umowy strony postanowiły, że do obowiązków zamawiającego należy:

- protokolarne przekazanie wykonawcy terenu budowy,
- zapewnienie na swój koszt nadzoru inwestorskiego,
- powołanie inspektora nadzoru inwestorskiego,
- zapewnienie nadzoru autorskiego autora projektu w zakresie ustawy Prawo budowlane,
- niezwłoczne dokonywanie odbioru robót ulegających zakryciu lub zanikających w trybie niepowodującym wstrzymania lub opóźnienia realizacji robót budowlano – montażowych,
- niezwłoczne dokonywanie odbioru robót po otrzymaniu zgłoszenia wykonawcy zakończenia części robót w przypadku odbioru częściowego oraz po otrzymaniu zgłoszenia przez inspektora nadzoru o gotowości robót do odbioru i złożenia przez wykonawcę pełnej dokumentacji potwierdzającej wykonanie robót,
- zapewnienie mediów niezbędnych do realizacji inwestycji (energii elektrycznej, wody) oraz paliwa i innych materiałów niezbędnych do przeprowadzenia prób oraz rozruchu,
- koordynacja prac leżących po stronie wykonawcy oraz zamawiającego i działających na jego zlecenie wykonawców,
- współdziałanie z wykonawcą w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji przedmiotu umowy, należyte wykonania zobowiązań określonych w załącznikach 1, 8, 9 i 11 w terminie do dnia 15 października 2015 r.

Dowód: umowa nr (...) z dnia 16.07.2014 r. z załącznikami k. 41-91

W § 18 umowy wykonawca zobowiązał się do współdziałania z zamawiającym w celu uzyskania przez zamawiającego ostatecznej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie oraz ewentualnych innych pozwoleń niezbędnych do użytkowania obiektu i oddania go do użytkowania – zgodnie z załącznikiem nr 13 (opis, zakres i harmonogram dostarczonych dokumentów przez wykonawcę niezbędnych do uzyskania decyzji wymaganych przepisami prawa, w tym pozwolenia na użytkowanie). W celu współdziałania, zamawiający może udzielić wykonawcy stosownego pełnomocnictwa.

Dowód: umowa nr (...) z dnia 16.07.2014 r. z załącznikami k. 41-91

Wykonawca zobowiązany był do dostarczenia dokumentacji technicznej (techniczno – ruchowej) urządzeń technologicznych i urządzeń podlegających pod Urząd Dozoru Technicznego, dokumentów dopuszczających urządzenia podlegające pod Urząd Dozoru Technicznego do eksploatacji. Dokumenty te należało dostarczyć do dnia 01 października 2015 r.

Dowód: załącznik nr 12 do umowy z dnia 16.07.2014 r. k. 91

W dniu 26 sierpnia 2014 r. pomiędzy Zakładem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. została zawarta umowa przeniesienia praw i obowiązków wynikających z umowy (...) z dnia 16 lipca 2014 r. Zakład (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeniósł na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wszystkie prawa i obowiązki jakie przysługują i obciążają Zakład (...) z tytułu wskazanej umowy, zaś (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wszystkie prawa i obowiązki przejmując w następstwie czego wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki zamawiającego wynikające z ww. umowy, stając się jej stroną.

Dowód: umowa przeniesienia praw i obowiązków z dnia 26.08.2014 r. k. 213-214

W dniu 15 lipca 2015 r. pozwana (...) w W., powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przy udziale (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. (poprzednio Zakład (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.) zawarły porozumienie dotyczące kontynuacji realizacji umowy nr (...) z dnia 16 lipca 2014 r. na dostawę kompletnego bloku energetycznego na biomasę wraz z robotami budowlanymi. Strony zgodnie postanowiły, że projekt będzie kontynuowany z udziałem dotychczasowych stron: (...) S. jako zamawiającym, (...) jako generalnym wykonawcą zaś Zakład (...) jako poręczycielem zobowiązań (...) S..

Dowód: porozumienie z dnia 15.07.2015 r. k. 36-40

Pozwany zlecił przeprowadzenie procedury przed Urzędem Dozoru Technicznego (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

Pismem z dnia 17 grudnia 2015 r. Urząd Dozoru Technicznego Oddział w G. poinformował (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w G., że zgłoszenie urządzeń do objęcia dozorem technicznym powinien dokonać podmiot, który posiada pisemne upoważnienie do zaciągania zobowiązań finansowych w imieniu podmiotu eksploatującego.

Dowód: pismo z dnia 17.12.2015 r. k. 29

W dniu 11 lutego 2016 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przedłożyła w Urzędzie Dozoru Technicznego Oddział w G. dokumentację i instrukcję eksploatacji w celu zgłoszenia urządzeń do objęcia dozorem technicznym w elektrociepłowni biomasowej w S..

Dowód: pismo z dnia 10.02.2016 r. k.115,

załącznik do zgłoszenia urządzeń objętych dozorem technicznym k. 116-124

W dniu 01 marca 2016 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w piśmie skierowanym do (...) Laboratorium (...) w P. oświadczył, że wykonana instalacja obiegu termooleju i obiegu paleniska wraz z dołączoną automatyką i układami zabezpieczającymi, została połączona i wykonana na jego odpowiedzialność.

Dowód: pismo z dnia 01.03.2016 r. k. 105, 110

W dniu 11 marca 2016 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. upoważniła (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w G. do reprezentowania powoda w postępowaniu przed (...) Laboratorium (...) w P. o dopuszczenie urządzeń dozоровych do eksploatacji w realizowanej inwestycji.

Dowód: pismo z dnia 11.03.2016 r. k. 104, 126

Na podstawie zlecenia z dnia 11 marca 2016 r. Urząd Dozoru Technicznego (...) Laboratorium (...) wykonał sprawozdanie nr (...) z dnia 25 sierpnia 2016 r. z uzgadniania dokumentacji technicznej automatyki zabezpieczającej zespołu kotła cieczowego z organicznym nośnikiem ciepła typu (...)3-3310-TB10 wraz z automatyką zabezpieczającą urządzeń ciśnieniowych wchodzących w skład zespołu tego kotła zainstalowanych w elektrociepłowni biomasowej (...) S.. Wyposażenie systemu zabezpieczeń zespołu kotła, sprawdzone na miejscu zainstalowania było zgodne z dokumentacją.

Dowód: pismo z dnia 25.08.2016 r. k. 30,

sprawozdanie k. 31-35,

zlecenie z dnia 11.03.2016 r. k. 106

W dniu 25 sierpnia 2016 r. Urząd Dozoru Technicznego w W. wystawił powodowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w restrukturyzacji w S. rachunek nr (...) na kwotę 8.616,64 zł tytułem uzgodnienia dokumentacji technicznej urządzenia, badania automatyki zabezpieczającej, dojazd do klienta, z terminem płatności do dnia 16 września 2016 r.

Dowód: rachunek nr (...) z dnia 25.08.2016 r. k. 21

W dniu 23 września 2016 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w restrukturyzacji w S. wystawił pozwanemu (...) w W. notę obciążeniową nr (...) na kwotę 8.616,64 zł tytułem uzgodnienia dokumentacji technicznej, badania automatyki zabezpieczającej elektrociepłowni przez Urząd Dozoru Technicznego z powodu braku wykonania przez pozwanego zgodnie z załącznikiem nr 12 do umowy (...) z 16 lipca 2014 r. z terminem płatności 14 dni od daty otrzymania noty.

Dowód: nota obciążeniowa nr (...) z dnia 23.09.2016 r. k. 22

W piśmie z dnia 23 października 2017 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wezwał pozwanego (...) w W. do zapłaty kwoty 8.616,64 zł w terminie 7 dni. W treści pisma wskazano, że brak zapłaty ww. kwoty spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

Pismem z dnia 04 listopada 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 8.616,64 zł wyznaczając termin zapłaty 3 dni od otrzymania wezwania. W treści pisma zastrzeżono, że w przypadku braku zapłaty sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego.

W odpowiedzi z dnia 09 listopada 2017 r. pozwany podkreślił, że pomiędzy nim a powodem istniała obopólna chęć rozwiązania istniejącego problemu zakończenia inwestycji i jej rozliczenia w sposób, który satysfakcjonowałby obie strony i nie prowadziłby do zaostrzenia sporu. Pozwany podkreślił, że jest zainteresowany ugodowym zakończeniem sprawy i jest gotów do ustępstw. Z dotychczasowej postawy powoda wynikało, że również przychyła się do takiego rozwiązania sporu. Dlatego też niezrozumiałe wydaje się kierowanie wezwania do zapłaty a ponadto zapowiadanie zainicjowanie ewentualnego procesu sądowego w wypadku niezapłacenia objętej nim kwoty.

Dowód: pismo z dnia 04.11.2017 r. k. 23,

pismo z dnia 23.10.2017 r. k. 24-26,

pismo z dnia 09.11.2017 r. k. 27-28

W dniu 05 września 2018 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarł z pozwanym (...) w W. porozumienie ramowe. Strony uzgodniły, że w terminie 3 dni od podpisania porozumienia ramowego podpiszą odrębne porozumienia w następujących kwestiach:

- uregulowanie wszelkich spraw związanych z doprowadzeniem instalacji elektrociepłowni na biomase, którą realizuje pozwany na zlecenie powoda do stanu zgodnego z załącznikiem nr 1 do umowy, tj. umowy nr (...) z dnia 16 lipca 2014 r. obejmującej zmiany dokonane aneksem z dnia 15 lipca 2015 r. oraz porozumieniach szczegółowych łącznie zwane umową nr (...),
- uregulowanie wszelkich spraw związanych z dostosowaniem przez pozwanego przy udziale powoda, w ramach odpłatnego zlecenia działania instalacji do współspalania biomasy oraz paliwa (...),
- uregulowanie wszelkich spraw związanych z usługą serwisu instalacji przez pozwanego po dokonaniu rozruchu.

W § 3 porozumienia strony postanowiły, że pod warunkiem zrealizowania wszystkich postanowień związanych z porozumieniem ramowym, jak i związanych z każdym z postanowień szczegółowych (w tym po upływie terminu umowy serwisowej, o której mowa w porozumieniu szczegółowym, o którym mowa w § 2 ust. 1 lit. c) strony zrzekają się wzajemnych roszczeń pieniężnych powstałych przed podpisaniem porozumienia ramowego.

Dowód: porozumienie ramowe z dnia 05.09.2018 r. k. 193-195,

porozumienia szczegółowe k. 215-229

Porozumienie nadal jest wykonywane, jednak dotychczas nie zostały zrealizowane wszystkie postanowienia w nim zawarte. Pismem z dnia 26 kwietnia 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot z tytułu wystawionych w dniu 20 grudnia 2018 r. faktur VAT: nr (...) na kwotę 5.333,28 zł oraz nr (...) na kwotę 89.236,03 zł. W dniu 23 maja 2019 r. pozwany przełał na rzecz powoda kwotę 37.575,26 zł. W dniu 05 lipca 2019 r. do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie został skierowany przez powoda pozew przeciwko pozwanemu o zapłatę kwoty 56.994,05 zł za zakup części paliwa na rozruch instalacji.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 26.04.2019 r. z potwierdzeniem nadania i doręczenia k.

248-250,

potwierdzenie przelewu k. 251-252,

zeznania świadka T. K. k. 265-266 (00:17:41-00:43:53),

zeznania świadka M. D. k. 266 (00:43:54-01:05:09),

pozew z dnia 02.07.2019 r. z załącznikami k. 274- 368

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dowód z dokumentów i zeznania świadków T. K. i M. D., którym przydał walor wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód wywodził roszczenie o zapłatę kwoty 8.616,64 zł z umowy nr (...) z dnia 16 lipca 2014 r. zmienionej aneksem z dnia 15 lipca 2015 r. w przedmiocie zamówienia na budowę obiektu elektrociepłowni i suszarni. Nie ulega wątpliwości, że w dniu 05 września 2018 r. pomiędzy stronami zostało zawarte porozumienie ramowe i porozumienia szczegółowe mające na celu wypracowanie ostatecznych warunków uregulowania wzajemnych roszczeń

oraz rozwiązywania dotychczasowych sporów powstałych na tle realizacji umowy z dnia 16 lipca 2014 r. zmienionej aneksem z dnia 15 lipca 2015 r.

Strona pozwana zakwestionowała żądanie pozwu wskazując, że była zobowiązana jedynie do dostarczenia dokumentów potrzebnych do wydania decyzji przez Urząd Dozoru Technicznego. Nadto wskazała, że działanie powoda w postaci zlecenia przeprowadzenia badania było nieuprawnione skoro należało to do obowiązku pozwanego. Pozwany podniósł, że powództwo jest przedwczesne z uwagi na przystąpienie w dniu 05 września 2018 r. przez strony sporu do porozumienia ramowego, w którym zrzekły się wzajemnych roszczeń pieniężnych powstałych przed podpisaniem porozumienia pod warunkiem zrealizowania wszelkich postanowień zawartych w tym porozumieniu.

W rozpoznawanej sprawie zasadnicze znaczenie miało dokonanie wykładni postanowienia § 3 porozumienia ramowego z dnia 05 września 2018 r. Strony ustaliły, że pod warunkiem zrealizowania wszystkich postanowień związanych z porozumieniem ramowym, jak i związanych z każdym z postanowień szczegółowych (w tym po upływie terminu umowy serwisowej, o której mowa w porozumieniu szczegółowym, o którym mowa w § 2 ust. 1 lit. c) zrzekają się wzajemnych roszczeń pieniężnych powstałych przed podpisaniem porozumienia ramowego.

W ocenie Sądu powyższe postanowienie umowne należy interpretować w kontekście przepisów o zwolnieniu z długu. Zwolnienie z długu polega na tym, że wierzyciel zrzeka się wierzytelności, wobec czego zobowiązanie wygasa. Oznacza to, że wierzyciel nie uzyskuje świadczenia, ponieważ wierzytelność, z której ono wynika, zostaje w wyniku tej instytucji umorzona.

W świetle przepisu art. 508 k.c. zobowiązanie wygasa, gdy wierzyciel zwalnia dłużnika z długu, a dłużnik zwolnienie przyjmuje.

Zwolnienie z długu dochodzi zatem do skutku w wyniku umowy pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem. Wygaśnięcie zobowiązania wskutek zwolnienia z długu następuje z chwilą zawarcia umowy o zwolnienie z długu lub w terminie późniejszym określonym przez strony. Umowa zwolnienia z długu może przybrać postać umowy pod warunkiem lub z zastrzeżeniem terminu. Za szczególny przypadek zwolnienia z długu można uznać rozwiązanie umowy dwustronnie zobowiązującej, gdy strony wzajemnie zwalniają się z długu.

Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego potwierdziły, że porozumienie ramowe i postanowienia szczegółowe nie zostały dotychczas zrealizowane. Tym samym uznać należy, że wskutek nieziszczenia się warunku – zrealizowania wszystkich postanowień związanych tak z porozumieniem ramowym, jak i z każdym z postanowień szczegółowych – nie doszło do zrzeczenia się wzajemnych roszczeń powstałych przed podpisaniem porozumienia ramowego. W ocenie Sądu okoliczności rozpoznawanej sprawy nie dały podstawy do podzielenia stanowiska strony pozwanej o przedwczesności powództwa. Sąd zwrócił bowiem uwagę na okoliczność, że przedmiotowe postępowanie zostało zainicjowane w dniu 18 stycznia 2018 r. przez (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w restrukturyzacji. Z kolei porozumienie ramowe zostało przez strony podpisane w dniu 08 września 2018 r., a zatem już po wniesieniu pozwu. Powód w trakcie zawierania porozumienia nadal reprezentowany był przez Zarządcę, który zainicjował przedmiotowe postępowanie sądowe. Nie można przy tym pomijać okoliczności w jakich zostało zawarte porozumienie ramowe z dnia 05 września 2018 r. W stosunku do powodowej spółki prowadzone było postępowanie sanacyjne, zaś celem porozumienia ramowego było wypracowanie ostatecznych warunków uregulowania wzajemnych roszczeń oraz rozwiązywania dotychczasowych sporów powstałych na tle realizacji umowy nr (...) z dnia 16 lipca 2014 r. obejmującej zmiany dokonane aneksem z dnia 15 lipca 2015 r. W treści porozumienia ramowego brak jest postanowienia regulującego kwestię wszczętych przed jego zawarciem postępowań sądowych. Nie oznacza to jednak wyłączenia możliwości dochodzenia tych roszczeń na drodze postępowania sądowego. Gdyby tak faktycznie było strony porozumienia albo zawarłyby wprost klauzulę zrzeczenia się wzajemnych roszczeń powstałych przed podpisaniem porozumienia ramowego bez określenia warunku, albo uregulowałyby kwestię postępowań sądowych toczących się już pomiędzy stronami w odrębnym paragrafie porozumienia. W ocenie Sądu zgodną wolą stron porozumienia było wygaśnięcie wzajemnych roszczeń pieniężnych powstałych przed podpisaniem porozumienia

ramowego dopiero po zrealizowaniu wszystkich postanowień z nim związanych, jak i związanych z każdym z postanowień szczegółowych.

Kontynuując, należy zaznaczyć, że w załączniku nr 12 do umowy z dnia 16 lipca 2014 r. strony postanowiły, że wykonawca zobowiązany jest do dostarczenia dokumentacji technicznej (techniczno – ruchowej) urządzeń technologicznych i urządzeń podlegających pod Urząd Dozoru Technicznego, dokumentów dopuszczających urządzenia podlegające pod Urząd Dozoru Technicznego do eksploatacji. Dokonując wykładni postanowień umowy (...) z dnia 16 lipca 2014 r. zmienionej aneksem z dnia 15 lipca 2015 r., w oparciu o przepis art. 65 § 2 k.c. zgodnie z którym w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu w ocenie Sądu, zgodną wolą stron było, aby to strona pozwana dostarczyła przedmiotowe dokumenty i poniosła wszystkie związane z tym koszty. Gdyby poniesienie tych kosztów należało do powoda to stosowne zapisy zostałyby zawarte w umowie. Zwłaszcza, że umowa zawiera postanowienia co zasad ponoszenia przez strony innych kosztów. W paragrafie 9 ust. 4 umowy wskazano, że do obowiązków wykonawcy - pozwanego w zakresie przedmiotu umowy należy, w szczególności: przeprowadzenie prób i rozruchu zapewniającego osiągnięcie wymaganych wartości gwarantowanych określonych, zgodnie z § 11 ust. 2 umowy, bez kosztów paliwa, energii elektrycznej, wody oraz innych niezbędnych materiałów eksploatacyjnych zużytych w trakcie prób lub rozruchu, których koszt pokrywa zamawiający – powód. Z kolei w § 17 ust. 7 umowy ustalono, że w przypadku, gdy zamawiający usunie wadę – zgodnie z zapisami ustępu poprzedzającego – używając własnych materiałów lub części zamiennych, wykonawca niezwłocznie na swój koszt dostarczy (zwróci) zamawiającemu przedmiotowe materiały lub części zamiennie, chyba że strony postanowią inaczej. Skoro zatem przeprowadzenie procedury przed Urzędem Dozoru Technicznego należało do pozwanego to nie sposób przyjąć, że koszty z tym związane zobowiązany był ponieść powód. Nie wynika to ani z umowy ani z innych ustaleń stron podjętych w tym zakresie.

Sąd nie podziela stanowiska pozwanego, że działanie powoda w postaci zlecenia Urzędowi Dozoru Technicznego przeprowadzenia badania było nieuprawnione albowiem należało to do obowiązku pozwanego. Nie można także uznać, że nastąpiło zastępcze wykonanie przez powoda czynności należących do obowiązków pozwanego. Z § 18 umowy z dnia 16 lipca 2014 r. wynika bowiem, że wykonawca zobowiązał się do współdziałania z zamawiającym w celu uzyskania przez zamawiającego ostatecznej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie oraz ewentualnych innych pozwoleń niezbędnych do użytkowania obiektu i oddania go do użytkowania – zgodnie z załącznikiem nr 13 (opis, zakres i harmonogram dostarczonych dokumentów przez wykonawcę niezbędnych do uzyskania decyzji wymaganych przepisami prawa, w tym pozwolenia na użytkowanie). Postanowienia zawartej pomiędzy stronami umowy dawały zatem powodowi uprawnienia do wystąpienia samodzielnie do Urzędu Dozoru Technicznego.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał powództwo za uzasadnione w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.616,64 zł o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Według art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie został wyznaczony zgodnie z żądaniem pozwu od 09 listopada 2017 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwany przegrał sprawę w całości, a zatem zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 300 zł, zaliczka na koszty tłumaczeń w kwocie 3.000 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł stosownie do § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radcowskiej (t.j. Dz.U. z 2015, poz. 1804 ze zm.).

Przedmiotowe postępowanie zostało rozpoznane w postępowaniu uproszczonym. Z uwagi na fakt, że powód uiszczył opłatę sądową od pozwu w kwocie 431 zł podczas gdy opłata sądowa w niniejszej sprawie wyniosła 300 zł Sąd na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócił różnicę między opłatą pobraną od strony a należną.

O nieopłaconych kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych uwzględniając wynik procesu nakazując pobrać od pozwanego kwotę 6.239,46 zł (pkt. IV sentencji wyroku) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych na poczet wynagrodzenia tłumacza przysięgłego (wynagrodzenie tłumacza wyniosło kwotę 9.239,46 zł, przy czym 3.000 zł została pokryta z zaliczki uiszczonej przez powoda).

Kierując się zaprezentowaną argumentacją orzeczono jak na wstępie.”

Powyższy wyrok zaskarżyła strona pozwana w punktach I, II i III, wnosząc o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Wyrokowi zarzucono:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. przez poczynienie ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany materiał w zakresie ustalenia treści § 3 porozumienia ramowego, tj. przyjęcia, że nie stanowi od podstawy zrzeczenia się wszystkich roszczeń stron istniejących w momencie jego podpisywania, a także treści załącznika nr 12 do umowy poprzez przyjęcie, że wolą stron było obciążenie pozwanej wszystkimi kosztami postępowania przez UDT, podczas gdy z zeznań M. D.;

2. art. 98 § 1 k.p.c. przez niezasadne obciążenie pozwanego kosztami tłumaczeń, podczas gdy koszty te nie były niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, gdyż pozwany nie odmówił odbioru pozwu;

3. naruszenie art. 327 § 1 k.p.c. przez niewskazanie podstawy prawnej zasądzanego roszczenia;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 508 w zw. z 89 k.c. przez błędne zastosowanie i uznanie, że zapis §3 porozumienia ramowego skutkuje zrzeczeniem się wzajemnych roszczeń pieniężnych dopiero po zrealizowaniu porozumienia, podczas gdy zapis ten był zwolnieniem z długu pod warunkiem rozwiązującym, a nie zawieszającym;

2. art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez niezastosowanie i brak uznania, że celem § 3 porozumienia ramowego było także zobowiązanie się stron do wzajemnego niedochodzenia przez nie roszczeń pieniężnych,

3. art. 354 § 2 k.c. poprzez niezastosowanie i błędne uznanie, że §18 umowy określający obowiązek współdziałania powoda, stanowił wyjątkową podstawę do samodzielnego wykonania obowiązków pozwanego przez powoda, podczas gdy samodzielne wykonanie zgodnie z art. 480 §1 k.c. stanowiło nieuprawnione wykonanie zastępcze;

4. art. 354 § 2 k.c. poprzez niezastosowanie i przyjęcie, że w ramach współdziałania powód może domagać się wynagrodzenia za wypełnienie swojego obowiązku współdziałania;

5. art. 14 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że to pozwany był obowiązany pokryć koszty postępowania przed UDT, podczas gdy powinien je pokryć powód jako eksploatujący urządzenie;

6. art. 480 § 1 k.c. poprzez niezastosowanie i uznanie, że nie nastąpiło zastępcze nieuprawnione wykonanie przez powoda obowiązku pozwanego i że powód nie naruszył obowiązku uzyskania upoważnienia sądu do wykonania czynności na koszt pozwanego;

7. art. 8 rozporządzenia nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczenia w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych poprzez bezzasadne zarządzenie z urzędu wykonania tłumaczeń podczas gdy pozwany nie odmówił odbioru pozwu;

8. art. 8 rozporządzenia nr 1393/2007 poprzez przetłumaczenie wszystkich załączników do pozwu, co nie było konieczne dla zrozumienia przedmiotu i podstawy roszczenia, a w konsekwencji wygenerowania nadmiernych i zbędnych kosztów i obciążenie nimi pozwanego.

W uzasadnieniu strona pozwana szczegółowo rozwinęła powyższe zarzuty.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu, wskazując, że wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona, choć nie wszystkie podniesione w niej argumenty zasługują na uwzględnienie.

I tak, nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Strona pozwana wskazała na brak wszechstronnej oceny dowodów, jednakże uzasadnienie tego zarzutu sprowadza się do powtórzenia argumentacji, dotyczącej nieprawidłowej wykładni, pozwana bowiem wskazuje, iż Sąd Rejonowy wadliwie ustalił znaczenie poszczególnych zapisów umowy – najpierw dotyczącej prac budowlanych, a potem porozumienia ramowego. Oznacza to, że zarzut ten stanowi w istocie powielenie zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 65 § 1 i 2 k.c. Ustalenie treści złożonych oświadczeń woli należy bowiem do sfery faktów, natomiast interpretacja złożonych oświadczeń to kwestia stosowania prawa. Wobec tego należy tylko krótko stwierdzić, że istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia Sądu Rejonowego są w całości prawidłowe, poczyniono je bowiem w oparciu o dokumenty i sprowadzają się one do zrelacjonowania treści zawartych umów i przebiegu postępowania dotyczącego uzyskania zezwoleń w UDT, w tym wzajemnej korespondencji stron w tym zakresie. Wszelkie ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, nie widząc konieczności ponownego ich przytaczania.

Nie jest uzasadniona ta grupa zarzutów, która dotyczy nieprawidłowej wykładni umowy o budowę elektrociepłowni. Sąd Rejonowy właściwie przytoczył odpowiednie zapisy umów, szczególne znaczenie przydając zapisom załącznika nr 12. Wskazano tam, że pozwany ma nie tylko dostarczyć dokumentację urządzeń podlegających pod UDT, ale także dokumenty dopuszczające owe urządzenia do odbioru. Nie jest zatem trafne zapatrywanie pozwanej, jakoby dostarczyć miała tylko dokumenty, jakie należy złożyć do UDT, aby rozpocząć procedurę dopuszczenia do odbioru, gdyż z zapisu załącznika nr 12 wynika wprost obowiązek uzyskania także samego dopuszczenia do odbioru. Taki zapis odpowiada zresztą ogólnemu celowi umowy, skoro z jej postanowień wynika, że zadaniem pozwanej było wykonanie elektrociepłowni „pod klucz” wraz z uzyskaniem pozwolenia na użytkowanie, zatem nie powinno budzić wątpliwości, że wszelkie obowiązki mające doprowadzić do uzyskania owego pozwolenia ciążyły na pozwanej. Nie jest zatem istotne, czy w umowie wskazano wprost, kto ma zapłacić za poszczególne dokumenty. Jeśli bowiem pozwana zobowiązała się je uzyskać, to oczywistym jest, że zobowiązała się także ponieść związane z ich uzyskaniem koszty. Dodać trzeba, że także w wymienianej przez strony korespondencji pozwana nie zaprzeczała temu, że to ona powinna była uzyskać w UDT dokumenty dopuszczające urządzenia do odbioru.

Zarzut naruszenia art. 327¹ k.p.c. jest o tyle nietrafny, że przepis ten nie obowiązywał w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy (wszedł w życie 6.11.2019 r.). Niemniej jednak obowiązek wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia w uzasadnieniu wynikał w dacie wyrokowania z art. 328 § 2 k.p.c. i zgodzić się można ze skarżącym, że uzasadnienie Sądu Rejonowego tego elementu nie zawiera.

Uzupełniając zatem tę kwestię, a zarazem odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia art. 480 § 1 i 354 § 2 k.c., Sąd Okręgowy wskazuje, że podstawy żądania pozwu upatrywać należy przede wszystkim w art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik ma obowiązek naprawić szkodę wywołaną niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Jeśli bowiem z umowy stron wynika, że pozwana miała uzyskać określony dokument i ponieść związane

z tym koszty, nie uczyniła tego, a w związku z tym dokument uzyskała i poniosła koszty powódka, to oznacza to, że po stronie powódki powstał wydatek, który nie powstałby w razie należytego wykonania umowy przez pozwaną. Jednocześnie nie jest spornym, że pozwana nie uzyskała dokumentów z UDT, lecz uczyniła to powódka. Przy takiej konstrukcji zbędne jest odwoływanie się do treści art. 480 § 1 k.c. Należy przy tym zauważyć, że całkowicie oderwane od potrzeb obrotu i zamiarów stron związanych z umową o wybudowanie elektrociepłowni jest zapatrywanie pozwanej, że powódka – w sytuacji gdy pozwana nie uzyskuje określonych dokumentów – powinna zwracać się do sądu o upoważnienie do samodzielnego ich uzyskania. Takie postępowanie na bardzo długi okres zatrzymałoby bowiem realizację inwestycji i wiązało się z kolejnymi zbędnymi kosztami. Ustaleniu, że to pozwana zobowiązała się uzyskać i opłacić pewne dokumenty z UDT, nie sprzeciwiają się przytoczone przez skarżącą w apelacji przepisy ustawy o dozorze technicznym, zgodnie z którymi opłaty związane z postępowaniem przed UDT ponosi podmiot eksploatujący, jako że strony w ramach swobody umów mogły obowiązek poniesienia tych kosztów przenieść na pozwaną, czy też zobowiązać pozwaną do ich zwrotu powódce.

Uzasadniony okazał się natomiast zarzut naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. w zakresie odnoszącym się do interpretacji § 3 porozumienia ramowego. Przepisy te stanowią, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje (§ 1); w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (§ 2).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęta została w oparciu o art. 65 k.c. tzw. kombinowana metoda wykładni (uchwała Sądu Najwyższego z 29.06.1995, III CZP 66/95, OSNC 1999/12/168; wyrok z 21.11.1997, I CKN 825/97, OSNC 1999/5/81, wyrok z 20.05.2004, II CK 354/03, OSNC 2005/5/91, wyrok z 8.10.2004, V CK 670/03, OSNC 2005/9/162, wyrok z 29.01.2002r., sygn. V CKN 679/00, LEX nr 54342). Metoda ta przyznaje w przypadku oświadczeń woli składanych innej osobie pierwszeństwo temu znaczeniu oświadczenia, które rzeczywiście nadawały mu obie strony w chwili jego złożenia (subiektywny wzorzec wykładni), wyprowadzając pierwszeństwo to z art. 65 § 2 k.c., zgodnie z którym w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron, aniżeli opierać się na ich dosłownym brzmieniu.

Gdy się zaś okaże, że strony nie porozumiały się co do treści złożonego oświadczenia woli, za prawnie wiążące należy uznać jego znaczenie ustalone według obiektywnego wzorca wykładni. Przyczyna powyższego rozstrzygnięcia - potrzeba ochrony adresata - przemawia za tym, aby było to znaczenie, które jest dostępne dla adresata przy założeniu, jak się określa w piśmiennictwie, starannych z jego strony zabiegów interpretacyjnych, tylko bowiem zaufanie adresata do znaczenia będącego wynikiem jego starannych zabiegów interpretacyjnych zasługuje na ochronę. Potwierdza to zawarty w art. 65 § 1 k.c. nakaz tłumaczenia oświadczenia woli tak, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współzycia społecznego i ustalone zwyczaje. Ustalając powyższe znaczenie oświadczenia woli wyrażonego za pomocą słów należy wyjść od jego sensu wynikającego z reguł językowych. Trzeba przy tym mieć na względzie jednak nie tylko interpretowany zwrot, ale i jego kontekst, czyli pozostałe elementy wypowiedzi, której jest on składnikiem. W związku z tym nie można przyjąć takiego znaczenia interpretowanego zwrotu, który pozostawałby w sprzeczności z pozostałymi składnikami wypowiedzi, kłóciłoby się to bowiem z założeniem o racjonalnym działaniu uczestników obrotu prawnego, na którym zasadza się funkcja oświadczenia woli jako regulatora stosunków cywilnoprawnych (tak: uzasadnienie wyroku SN z 8.10.2004, V CK 670/03, OSNC 2005/9/162).

W przypadku wykładni umów nie należy poprzestawać jedynie na ich treści wyrażonej w dokumencie, ale trzeba również uwzględnić tzw. kontekst sytuacyjny, czyli np. przyczyny zawarcia umowy, jak strony wykonywały umowę oraz jaki był jej cel. Cel umowy to taki stan rzeczy, który ma być zrealizowany w następstwie wykonania uprawnień i obowiązków wynikających z dokonanej czynności prawnej. Należy przyjmować, że strony zawierające umowę działają racjonalnie, a więc przyjmują na siebie tylko takie zobowiązania, które są niezbędne do osiągnięcia ich celów i dążą do uzyskania takich praw, które najpełniej pozwolą te cele zrealizować. W konsekwencji, jeżeli jedna strona miała

określony cel w danej umowie (lub chociażby w zastrzeżeniu danego postanowienia), a druga o tym wiedziała, to cel tej strony będzie rozstrzygający przy wykładni treści tej umowy (postanowienia umownego).

W niniejszej sprawie kluczowym dla rozstrzygnięcia było ustalenie, co miały na myśli strony, postanawiając w § 3 porozumienia ramowego, że „pod warunkiem zrealizowania wszystkich postanowień związanych tak z niniejszym porozumieniem, jak i związanych z każdym z postanowień szczegółowych, o jakich mowa w § 2 ust. 1 niniejszego Porozumienia ramowego (w tym po upływie terminu umowy serwisowej, o której mowa w porozumieniu szczegółowym, o którym mowa w § 2 ust. 1 lit. c) strony niniejszym zrzekają się wzajemnych roszczeń pieniężnych powstałych przed podpisaniem porozumienia ramowego.

Nie jest trafna argumentacja Sądu Rejonowego co do rozumienia tego zapisu w taki sposób, że wygaśnięcie roszczeń miało nastąpić dopiero po wykonaniu wszystkich opisanych w nim porozumień. Cel zawarcia porozumienia został sprecyzowany w preambule porozumienia, gdzie wskazano, że strony przystępują do niego, aby wypracować ostateczne warunki uregulowania wzajemnych roszczeń oraz rozwiązać dotychczasowe spory powstałe na tle realizacji umowy o budowę elektrociepłowni. Przy uwzględnieniu tego celu należało zatem interpretować sporne postanowienie.

Nie ma znaczenia fakt, że w treści tego porozumienia nie zawarto postanowienia regulującego kwestię wszczętych przed jego zawarciem postępowań sądowych. W ocenie Sądu Okręgowego brak ten może być wynikiem nielojalności strony powodowej, która przy zawieraniu porozumienia nie poinformowała o wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie. Nie ma to jednak większego znaczenia, po pierwsze bowiem z przytoczonego wyżej tekstu preambuły wynika, że zamiarem stron było uregulowanie wszystkich wynikłych pomiędzy nimi sporów, a po drugie, całość postanowień porozumienia winna być wykładana zgodnie z celem tego porozumienia. Cel ten był zaś taki, by mimo wzajemnych pretensji i roszczeń, które pojawiły się pomiędzy stronami w trakcie realizacji umowy, doprowadzić do zakończenia inwestycji. Cel ten wyraźnie wynika z § 1 porozumienia, w którym wskazano, że strony zgodnie uznają, że korzystniejsze będzie zawarcie porozumienia regulującego współpracę, mającą doprowadzić do zrealizowania celu pierwotnej umowy, niż jej rozwiązanie. Skoro zaś celem była niezakończona współpraca stron zmierzająca do zakończenia budowy i uruchomienia elektrociepłowni, to nie mógł być on zrealizowany inaczej, niż przez wygaszenie czy zawieszenie wzajemnych pretensji na okres realizacji umowy. Niewątpliwym jest zaś, że toczenie procesu sądowego nie zmierza do realizacji takiego celu, lecz prowadzi do zjawiska przeciwnego, tj. eskalacji konfliktu. Zatem przy uwzględnieniu tego, że stronom chodziło o wspólne doprowadzenia do uruchomienia inwestycji, zapis § 3 musi być rozumiany nie jako warunek zawieszający, a więc zrzeczenie się roszczeń po zrealizowaniu porozumienia ramowego i porozumień szczegółowych, lecz jako warunek rozwiązujący, tj. strony już obecnie zrzekają się wzajemnych roszczeń, jeśli jednak nie dojdzie do realizacji porozumienia ramowego i szczegółowych, zrzeczenie to nie będzie skuteczne i wzajemne roszczenia „odżyją”. Jest to zgodne także z literalną treścią zapisu umownego, stanowiącego, że strony „niniejszym zrzekają się”, a więc zrzekają się już teraz, a nie „zrzekną się” dopiero w przyszłości.

Powyższa wykładnia prowadzi zaś do wniosku, że nawet jeśli w momencie wytaczania powództwa mogło ono być zasadne, to po zawarciu porozumienia powódka winna cofnąć pozew, realizując tym samym zawarte porozumienie, przy czym owo cofnięcie nie pozbawiałoby powódkę roszczenia o zwrot wydatkowanych środków, gdyby porozumienie ramowe i porozumienia szczegółowe nie zostały zrealizowane, gdyż wówczas traciłby moc zapis o zrzeczeniu się roszczeń.

Mając powyższe na uwadze należało na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienić zaskarżony wyrok i oddalić powództwo. Pociągało to za sobą odpowiednią korektę rozstrzygnięcia o kosztach procesu, mianowicie stosownie do art. 98 k.p.c. obciążają one powódkę, a o wysokości tych kosztów rozstrzygnie referendarz w Sądzie I instancji, zgodnie z art. 108 zd 2 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z art. 98 i § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – na rzecz strony pozwanej zasądzono równowartość opłaty od apelacji (500 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika – 900 zł.

Rozstrzygnięcie o nieuiszczonych kosztach sądowych jest wynikiem podzielenia zarzutów apelacyjnych dotyczących zbędnego zlecenia tłumaczenia pozwu i załączników do pozwu. Należy zwrócić uwagę, że już w pozwie strona powodowa zawiadamiała sąd I instancji o braku potrzeby tłumaczenia pozwu z uwagi na fakt, że pozwana korzysta z polskojęzycznej obsługi prawnej i nie odmówi odbioru pozwu. Mimo to sąd zażądał zaliczki na poczet koszty tłumaczeń, przy czym nastąpiło pod wadliwym rygorem (zwrotu pozwu), do czego nie było podstaw prawnych, albowiem ewentualna kwestia tłumaczenia może być rozpatrywana wyłącznie w kontekście podstawy zawieszenia i to tylko wówczas, gdy pozwany odmówi odbioru pozwu. Po tym wezwaniu strona powodowa ponownie wniosła o nietłumaczenie załączników do pozwu, powołując przy tym stanowisko Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyrażone w wyroku z 8 maja 2008 r. w sprawie C-14/07, zgodnie z którym brak tłumaczeń załączników do pozwu może stanowić przyczynę odmowy odbioru pozwu jedynie wyjątkowo, gdy załączniki te są niezbędne do zrozumienia przedmiotu i podstawy roszczenia, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Mimo to Sąd Rejonowy zdecydował się tłumaczyć nie tylko pozew (7 stron tekstu), ale i załączniki (ponad 100 stron), co wygenerowało całkowicie zbędny z punktu widzenia celu procesu koszt.

Dlatego też rozstrzygając o nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 102 k.p.c., uznając, że choć powódka przegrała proces, nie powinna pokrywać kosztów sądowych, które powstały wyłącznie w wyniku błędnych decyzji sądu I instancji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)